

1

Jane Fairbanks Alexander zag de crèmekleurige envelop op het zilveren dienblad in de hal liggen. De parttime huishoudster, die drie keer in de week kwam, had hem daar neergelegd. Gloria kwam uit Ierland en had dagelijks voor hen gewerkt toen Janes dochter Amelia nog op school zat, maar sinds Amelia aan de universiteit studeerde, had Jane niet zoveel hulp meer nodig en kon Gloria er nog een andere parttime baan naast doen. Ze haalde de boodschappen waarvan ze wist dat Jane ze graag wilde hebben, ze deed de was en maakte het appartement schoon. Amelia kwam alleen nog af en toe een weekend thuis. Ze was eerstejaars op Barnard. Zonder haar was het vreemd stil in huis. Het was een klein maar keurig driekamerappartement in een vooroorlogs gebouw op Fifth Avenue in Manhattan. Er was een portier in het gebouw, wat Jane een veilig gevoel gaf. Op de dagen dat Gloria er was, was het fijn voor Jane om thuis te komen in een schoon, opgeruimd appartement, waar haar was netjes opgevouwen op haar bed lag. Een opgeruimd huis was een kleine

compensatie voor het feit dat Amelia er niet meer was. Zij woonde in een studentenhuis, in *uptown* New York.

Ze studeerde aan Barnard, de zusterinstelling voor vrouwen van de Columbia-universiteit. Amelia genoot van het studentenleven. Ze studeerde Engelse taal- en letterkunde, wat een logische keuze was gezien de hoge positie die Jane bekleedde bij een gerenommeerde uitgeverij in de stad. Amelia's vader had ook in de uitgeverijwereld gezeten, en ze had een duidelijk doel voor ogen. Als ze haar bachelor had gehaald aan Barnard, wilde ze rechten gaan studeren, in de hoop te worden aangenomen op Columbia, een van de eerste rechtenfaculteiten waar vrouwen werden toegelaten. De afgelopen negen jaar had Jane Amelia in haar eentje grootgebracht. Toen haar man, Alfred, overleed, was Amelia negen jaar oud. Ze had haar vader nooit zo gekend zoals haar moeder hem had gekend. Jane koesterde warme herinneringen aan hem uit de periode voor de oorlog, toen hij nog niet beschadigd was. Nadat hij terugkwam van het front, was alles anders.

Jane ontmoette Alfred toen zij aan Vassar studeerde en hij bezig was met zijn master in Engelse taal- en letterkunde aan Yale. Nadat ze elkaar op een debutantenbal in New York hadden ontmoet, had hij haar anderhalf jaar lang het hof gemaakt en was hij zo vaak als hij kon van New Haven naar Poughkeepsie gereisd om haar op te zoeken. Ze verloofden zich toen Jane in haar laatste studiejaar zat en trouwden zodra ze afgestudeerd was. Dat was in 1939. Alfred was toen vierentwintig jaar oud en Jane tweeëntwintig. Hij had een startersfunctie bij uitgeverij G.P. Putman's, en er lag een mooie toekomst voor

hem in het verschiet. Hij begon als assistent-redacteur en werd al snel bevorderd tot junior redacteur. Hij hield van zijn werk en keek ernaar uit op een dag senior redacteur of misschien zelfs hoofdredacteur te worden. Jane kreeg na haar studie een baan als assistent-redacteur bij *Life Magazine*. Ze hadden vanaf het begin dezelfde interesses en allebei hielden ze van hun werk in de uitgeverswereld. De manuscripten waarmee hij werkte, hadden een wat hoger niveau dan de kopij waar Jane bij *Life* mee te maken had. Maar haar werk was afwisselend en leuk. Ze vond het heerlijk. Drie maanden na hun huwelijk raakte Jane zwanger. Ze had een probleemloze zwangerschap en werkte net een jaar bij het tijdschrift toen ze in de zomer van 1940 beviel van Amelia. Daarna was ze nooit meer aan het werk gegaan. Ze vond het heerlijk om thuis te zijn met haar dochtertje en zelf voor haar te zorgen. Met Alfreds salaris en het geld dat hij had geërfd konden ze een prettig leven leiden. Hij verwachtte niet van haar dat ze weer zou gaan werken.

Alfred zelf had niet zoveel geld, maar zijn grootouders hadden hem een mooi legaat nagelaten, waarmee ze zich enige luxe konden veroorloven. En later, toen ook zijn eigen ouders stierven – de een aan kanker, de ander aan een beroerte – viel hem nog wat meer geld ten deel. Hoewel hij nog steeds moest werken, waren Jane en hij niet helemaal afhankelijk van zijn salaris, en het was een geruststellende gedachte dat ze wat spaargeld op de bank hadden staan, dat ze veilig en voorzichtig hadden geïnvesteerd. Jane en Alfred hadden ongeveer dezelfde achtergrond. Janes vader was directeur van een bank in New York en haar

moeder kwam uit een vooraanstaande familie in Boston, zogenaamd oud geld. De ouders van Jane kwamen allebei uit families die vroeger in betere doen waren dan nu. Een groot deel van hun vermogen was verloren gegaan in de crash van 1929, maar er was nog genoeg geld over om hun erfgenamen een prettig en beschermd leven te bieden. Alfreds familie maakte deel uit van de Old Guard van New York. Hij had enkele neven die meer geld hadden dan hij, maar net als zij droeg hij een van de bekendste namen van New York Society. Hij had in elk geval genoeg geld om voor zijn vrouw en dochter te zorgen. Het was dan ook niet nodig dat Jane ging werken. Alfreds vader was een investeringsbankier op Wall Street en zijn moeder had, net als Jane, nooit hoeven werken.

De twee echtparen kenden elkaar. Alfreds vader en die van Jane waren lid van dezelfde club, waar ze elkaar na het werk vaak troffen. Hun beide moeders deden eens per week als Gray Ladies vrijwilligerswerk voor het Rode Kruis. Het was werk waar ze beiden van genoten. Ook genoten ze samen van hun kleindochter. Ze namen Amelia regelmatig mee naar het park, naar de dierentuin of de draaimolen. Jane en Alfred waren allebei enig kind, dus de komst van Amelia werd door de vier grootouders met grote verwondering en blijdschap tegemoetgezien. Vanaf het moment dat Alfred en Jane getrouwd waren, liep alles in hun leven gedurende tweeënhalf jaar op rolletjes. 's Avonds spraken ze over Alfreds baan, over zijn vooruitzichten, zijn meest recente promotie en de manuscripten die hij onderhanden had. Amelia was anderhalf toen Pearl Harbor werd aangevallen. Enkele dagen later werd Alf-

red opgeroepen voor het leger. Het duurde nog een paar maanden voordat hij vertrok, eerst naar Engeland en van daaruit naar Italië. Jane en hij correspondeerden trouw met elkaar, maar toen hij eenmaal in Italië was, merkte ze dat zijn toon veranderde. Hij klonk verslagen. Woede en angst wisselden elkaar af. Hij kon haar niet vertellen wat hij had gezien, dus kon ze er alleen naar raden hoe zwaar de oorlog hem viel. In het eerste jaar dat hij weg was overleden allebei zijn ouders. Ook dat moest hem vreselijk hebben aangegrepen. Soms hoorde ze heel lang niets van hem, afhankelijk van waar hij was en of er post werd verstuurd. En dan ineens dook er weer een brief op. Nadat hij een paar maanden in Italië was geweest, viel het haar op hoe onvast zijn handschrift was. Hij klonk zo anders in zijn brieven dan ze hem kende, en toen hij in de zomer van 1945 terugkeerde uit de oorlog, kon ze zien waarom. Hij was een totaal ander mens geworden. Amelia was inmiddels vijf jaar en kon zich hem niet herinneren. Telkens wanneer ze hem zag of hij haar optilde, moest ze huilen. En hij ook, of hij stoof de kamer uit en sloeg de deur hard achter zich dicht.

Volgens de artsen leed hij aan shellshock en oorlogsmoeheid. Na verloop van tijd zou hij wel genezen, maar dat gebeurde niet. Hij was inmiddels dertig. Het feit dat zijn ouders na zijn vertrek in relatief korte tijd waren overleden, had zijn trauma alleen maar verergerd. Eenmaal terug verwaarloosde hij het contact met zijn oude vrienden en ging niet meer naar zijn club. Zijn functie bij de uitgeverij was overgenomen door een vrouw die haar werk uitstekend deed, voor minder salaris dan hij

had gekregen. Ze was oorlogsweduwe en de uitgeverij wilde haar niet voor het hoofd stoten door haar weg te sturen. De arbeidsmarkt werd overspoeld door gezonde jongemannen op zoek naar werk, maar Alfred werd voor elke baan waar hij op solliciteerde afgewezen. Het was duidelijk dat hij nog niet was genezen. Bij het ene sollicitatiegesprek ontstak hij in woede over iets wat ze hem vroegen, bij het andere barstte hij in tranen uit toen hem naar zijn oorlogservaringen werd gevraagd. Uiteindelijk solliciteerde hij niet meer en bleef thuis, waar hij de hele dag zat te piekeren en te drinken, terwijl Jane haar uiterste best deed om hem op te vrolijken. Zijn voorkeur ging uit naar gin, maar als het moest dronk hij alles wat hij te pakken kon krijgen. Zodra Jane ergens een door hem verstopte fles vond, gooide ze hem weg, maar hij bleek telkens op andere plekken een voorraadje te verbergen. Zwaar drinkend en zonder dat hij of Jane een salaris binnenbracht, joeg hij het geld dat hem door zijn ouders en grootouders was nagelaten er in hoog tempo doorheen. Hij begon te gokken in een privé pokerclub, dronk veel en zat de hele dag wazig voor zich uit te kijken in een stoel, in gedachten verzonken. 's Avonds luisterde hij meestal naar de radio, waarbij hij uiteindelijk in slaap viel. Jane had zich zijn terugkeer heel anders voorgesteld. Ze had gehoopt dat ze nog steeds zielsverwanten zouden zijn, die elkaar weer terug zouden vinden en de draad van hun leven zouden oppakken waar ze die hadden laten liggen. Maar Alfred kon de weg daarnaartoe niet meer vinden. Hij was voor altijd verdwaald. Op zijn vierendertigste, vier jaar na zijn terugkeer uit de oorlog, reed hij naar

Connecticut om een vriend uit zijn legerijd op te zoeken, van wie Jane nog nooit had gehoord. Onderweg reed hij van een klif in een ravijn en overleed ter plekke. Hij liet geen briefje achter. Jane wist dus niet of het zelfmoord of een ongeluk was geweest. Wel stond vast dat hij dronken was geweest. Ze vermoedde zelfmoord, maar daar had ze geen bewijs voor. Vier jaar lang was hij zwaar depressief geweest. Bijna elke nacht was hij zwetend wakker geworden uit een nachtmerrie, maar hij weigerde zich te laten behandelen. Hij hield vol dat hij zich prima voelde, terwijl ze allebei wisten dat dat niet zo was.

Zo bleef Jane op haar tweeëndertigste achter als diepbedroefde weduwe. Haar eigen ouders waren inmiddels ook overleden, dus ze had niemand om op terug te vallen. Bovendien had ze ontdekt dat Alfred bijna al zijn geld erdoorheen gejaagd had en geen levensverzekering had afgesloten. Wat er nog aan geld over was, zette ze vast op een beleggingsrekening, samen met zijn militaire uitkering, speciaal bedoeld voor Amelia's opleiding en eventuele noodgevallen. Gelukkig had hij hun appartement al voor de oorlog gekocht van de erfenis van zijn grootouders, wat betekende dat Amelia en zij in elk geval een dak boven hun hoofd hadden. Maar veel meer dan dat hadden ze niet.

Amelia was negen toen haar vader overleed. Ze ging naar de Chapin School, een exclusieve particuliere meisjesschool aan de East Side, waar ook Jane op had gezeten. Amelia had geen flauw idee van de belabberde financiële omstandigheden waarin haar vader zijn gezin had achtergelaten en hoezeer haar moeder daardoor verrast was.

Met het weinige wat hij hun had nagelaten, konden ze nauwelijks het hoofd boven water houden. Jane probeerde een baan te vinden bij een ander tijdschrift. Tevergeefs. Ze had al negen jaar niet meer gewerkt en slechts één jaar ervaring.

Ten slotte vond ze een baan als assistent-redacteur bij een bekende uitgeverij. Het was dezelfde functie die Alfred had toen ze met hem trouwde. Ze bleek een talent te zijn op het gebied van redactiewerk. Jonge schrijvers werkten graag met haar samen en zij vond het fijn om hen te stimuleren. Daarnaast had ze een scherp oog voor manuscripten die mogelijk een commercieel succes zouden kunnen worden, en vaak kreeg ze gelijk. Ze had een zeldzaam talent voor het vinden van de spreekwoordelijke speld in de hooiberg, het ontdekken van onbekende schrijvers wier boeken mede dankzij haar op de bestsellerslijst belandden. Ze steeg snel in de rangen van Axelrod and Baker, de uitgeverij waarvoor ze werkte. Haar baas, Philip Parker, was onder de indruk van haar capaciteiten en ze kreeg regelmatig promoties en loonsverhogingen. Ze leerde zuinig te leven en zorgde ervoor dat het Amelia aan niets ontbrak. Binnen zes jaar had ze de functie assistent-uitgever te pakken en omdat haar baas bijna de pensioengerechtigde leeftijd had bereikt, had ze stiekem een oogje op zijn baan, en regelmatig liet hij doorschemeren dat ze die bijna zeker zou krijgen. Vanwege zijn zwakke gezondheid had ze de afgelopen drie jaar een groot deel van zijn taken overgenomen. Hij had haar zelf gezegd dat het een kwestie van tijd was voordat zij zijn positie als uitgever zou krijgen. Om zichzelf te bewijzen werkte

ze keihard en vaak nam ze 's avonds werk mee naar huis. Eigenlijk deed ze het werk van twee mensen, dat van hem en van haarzelf.

Ze was trots op wat ze presteerde en vond het heerlijk om met schrijvers samen te werken. Velen van hen kende ze persoonlijk en ze vond het belangrijk om elke nieuweling te leren kennen en te stimuleren. Het was dankbaar werk, waarmee ze een behoorlijk salaris verdiende. Inmiddels had ze van diverse literaire agentschappen aanbiedingen gekregen om literair agent te worden, wat misschien lucratiever zou kunnen zijn, maar ze bleef trouw aan de uitgeverij waar ze voor werkte. Haar salaris stelde haar in staat op dezelfde manier in haar onderhoud te voorzien als Alfred had kunnen doen als hij niet bijna al zijn geld erdoorheen had gejaagd voordat hij zichzelf had doodgedronken. Autopsie had uitgewezen dat hij dronken was toen hij van de klif af was gereden. Jane was lange tijd boos op hem geweest, maar uiteindelijk had ze er vrede mee. Alfreds dood was te wijten aan de oorlog. Hij kon er niets aan doen.

Alfred noch Jane was in grote luxe opgegroeid. Het fortuin van hun families was flink geslonken, zoals dat van vele aristocratische families na de Grote Depressie. Toch waren beide families voor de oorlog nog redelijk welvarend, waardoor zowel Alfred als Jane naar de beste scholen en universiteiten had gekund. Ze kenden de juiste mensen en bewogen zich in de buurt van New Yorks hoogste kringen, tussen mensen van hun eigen soort. Tijdens hun jeugd had het hun aan niets ontbroken, en Jane was vastbesloten haar dochter op dezelfde manier

groot te brengen. Ook Amelia bezocht een van de beste particuliere scholen in de stad. Als ze naar een chic verjaardagsfeestje ging, droeg ze een mooi jurkje. Ze werden uitgenodigd in de meest luxueuze huizen. Jane was lid van de Colony Club, een van de exclusiefste vrouwenclubs van New York. Ze zag erop toe dat de meisjes met wie Amelia omging uit de 'juiste' families kwamen. De New York Social Register was als een bijbel voor Jane. Ze ging bij voorkeur alleen met mensen om die daarin vermeld stonden. Mensen die haar niet goed kenden, dachten dat zij gezien haar achtergrond een echte snob was, maar dat was ze niet. Op haar werk was ze vriendelijk tegen iedereen, maar als het om Amelia ging was niets goed genoeg. Ze wilde haar dochter de beste kansen bieden en laten opgroeien met dezelfde mensen als met wie haar ouders zich hadden omringd. Wat dat betreft begaf Jane zich nooit ver van die veilige, vertrouwde wereld. Als de tijd er rijp voor was, wilde ze dat Amelia met iemand uit hetzelfde milieu zou trouwen. Het was een pittige strijd voor haar geweest om Amelia de beste opvoeding te geven. Sinds de dood van Alfred had ze er alles aan gedaan om de eindjes aan elkaar te knopen. Het laatste wat ze wilde was dat Amelia hetzelfde zou moeten doorstaan.

Amelia had niet in de gaten hoe vaak Jane zichzelf een paar nieuwe schoenen, een nieuwe jas, jurk, hoed of rok ontzegde voor het welzijn van haar dochter. Jane was een aantrekkelijke vrouw en ze pimpte de outfits die ze had op met een kleurige sjaal of de nagelaten sieraden van haar moeder. Op haar werk droeg ze elke dag haar moeders parelketting. Ze zag eruit en klonk als wie ze was: een

mooie, damesachtige, chique, aristocratische vrouw uit de hogere klasse, die uitstekend onderwijs had genoten. Ze had er alles aan gedaan om Amelia zodanig op te voeden dat ze op een dag de juiste man zou ontmoeten, die voor haar zou zorgen en haar zou beschermen en steunen, zodat ze nooit de offers zou hoeven brengen die haar moeder na de dood van Alfred had gebracht. Jane had alles voor haar dochter over.

Het was nog maar een maand geleden – met kerst om precies te zijn – dat Amelia zich had gepresenteerd op het Infirmary Ball, een van de exclusiefste debutantenbals van New York, waar de Astors en Vanderbilts eerder hun debuut hadden gemaakt. De meeste meisjes die Amelia naar het bal vergezelden hadden bij haar op school gezeten. Ze droeg een prachtige jurk, die ze bij Bergdorf Goodman hadden uitgezocht. Het was een eenvoudig model van zwaar wit satijn, ontworpen door Pauline Triggère. De nauwsluitende taille en de klokrok deden Amelia's slanke figuur goed uitkomen. Amelia was een beeldschoon meisje. Ze had een perfect figuur, lang blond haar en grote blauwe ogen. Ze leek als twee druppels water op de jongere versie van haar moeder. Jane was op haar eenenveertigste nog steeds een mooie vrouw. Moeder en dochter zouden zussen kunnen zijn.

Amelia zag er adembenemend uit toen ze op het bal de trap af kwam. Onder de gekruiste zwaarden van de cadetten van West Point maakte ze een buiging. Haar escort was Teddy Van Horn, een jeugdvriend. Hij was een jaar ouder dan Amelia en zag er knap uit in zijn rokkostuum. Ze had geen romantische gevoelens voor hem. Ze waren

gewoon vrienden. En dat maakte de avond makkelijker dan wanneer ze wel op die manier in hem geïnteresseerd was geweest. Drieëntwintig jaar geleden had Jane zelf ook op dit bal haar debuut gemaakt. Ze kon zich jaren later nog goed herinneren hoe opgewonden ze was geweest. Het was het hoogtepunt van haar leven geweest, totdat ze met Alfred trouwde.

Amelia's mooie jurk had een flinke bres in haar budget geslagen, maar daar sprak ze niet over met haar dochter. Met het geld dat Alfred had nagelaten en dat Jane opzij had gelegd, betaalde ze Amelia's studiekosten, studentenkamer en alles wat daarbij kwam kijken. Voor de rest moest Jane het met haar salaris doen, maar zodra haar baas met pensioen ging en zij hem had opgevolgd, zou ze er financieel een stuk ruimer bij zitten. Ze keek ernaar uit en wist dat het niet lang meer zou duren. Tot die tijd redde ze het wel. Dat was haar de afgelopen negen jaar ook gelukt. Als Amelia over zeven jaar klaar was met haar rechtenstudie, zou Jane een zucht van verlichting kunnen slaken. Die zeven jaar zou het haar ook nog wel lukken om haar budget in de gaten te houden zonder dat Amelia daar iets van merkte. Jane ging nog liever dood dan dat haar dochter tekortkwam. Amelia hoefde nooit te weten dat haar moeder financiële problemen had.

Jane wilde dat Amelia een schitterend huwelijk sloot, zodat ze zich nooit ergens zorgen over zou hoeven maken. Natuurlijk wilde ze dat ze uit liefde trouwde, maar het was net zo gemakkelijk om van een rijke als van een arme man te houden. Amelia was een braaf meisje. Jane maakte zich dan ook geen zorgen over het feit dat Amelia op de

universiteit de ‘verkeerde’ jongen zou tegenkomen. Ze zat altijd in de bibliotheek te studeren om zo haar cijfers op peil te houden, en tot nu toe was dat haar gelukt. Jane was trots op haar. Amelia was een serieuze studente. Ze had een goed hart en sterk ontwikkeld moreel kompas. Ze zou er kapot van zijn geweest als ze had geweten hoeveel moeite haar moeder had om haar te onderhouden.

Op het debutantenbal droeg Jane een eenvoudige effen zwarte jurk. Die had ze gevonden in een tweedehandswinkel, waar rijke dames hun afgedankte kleding vaak verkochten. Het was een ontwerp van Charles James en ze had er een kort jasje van nertsbont bij gevonden. Daarmee zag ze er net zo elegant uit als alle andere moeders op het introductiebal. Sterker nog, ze was veel knapper dan de meeste van hen. Amelia en Jane waren allebei mooie vrouwen en wat ze ook droegen, ze zagen er altijd goed uit. Maar die avond droeg Amelia de mooiste jurk van allemaal.

Amelia had wel verwacht dat ze een uitnodiging voor het introductiebal zou krijgen. Haar hele middelbare-schooltijd had ze er samen met haar vriendinnen over gepraat. Maar voor haar had het bal niet de grote betekenis die het voor haar moeder en sommigen van haar vriendinnen had. Voor haar betekende het gewoon een leuke avond. Het was een soort rite de passage, om de overgang naar volwassenheid te markeren. Een tijdlang had ze zich boos gemaakt over het doel dat het bal in het verleden had gehad. Debutantenbals waren immers oorspronkelijk bedoeld om jonge meisjes uit rijke milieus aan een man te koppelen. Het was een aloude traditie in zowel de Ver-

enigde Staten als Europa. Maar tegenwoordig trouwden nog maar weinig meisjes op hun achttiende, ‘vers uit de schoolbanken’ zoals ze vroeger zeiden. De meeste gingen eerst naar de universiteit en ontmoetten hun echtgenoten daar, zoals Jane had opgemerkt toen Amelia had geklaagd dat het introductiebal archaïsch was. Ze vond het ook lastig dat er niemand buiten hun witte rijke bubbel naartoe ging. Dat deugde volgens haar niet.

‘Het is een veemarkt, mam,’ had ze gemopperd, ‘en al het vee ziet er net zo uit als wij. Dat klopt toch niet?’

‘Het is geen veemarkt. Het een feest, speciaal bedoeld om jou een Assepoester-gevoel te geven. Een feest waarop je je prins op het witte paard kunt ontmoeten. Dat is toch geweldig? Het is een overgangsritueel voor mensen zoals wij, een club, waar we als ouders graag pronken met onze dochters. Je kent alle meisjes die er ook naartoe gaan. Je hebt met de meeste op school gezeten.’ Een groep meisjes ging naar scholen als Spence en Brearly, de concurrenten van Chapin. Uiteindelijk had Amelia haar bezwaren ingeslikt. Zij kon de regels niet veranderen, ook al was ze het er niet mee eens dat alle debutanten wit en christelijk waren.

Een jaar eerder was Amelia diep geroerd door de negen dappere studenten van Central High in Little Rock, Arkansas, die als eersten streden tegen de rassenscheiding in het onderwijs. Ze had op de televisie alles op de voet gevolgd en zich de situatie erg aangetrokken. ‘Het klopt niet, mam, dat zij worden buitengesloten.’

‘Nee, dat is inderdaad niet juist,’ beaamde Jane, ‘maar dingen veranderen nu eenmaal langzaam. Op een dag zal

het anders zijn, maar de meeste mensen in dit land zijn er nog niet klaar voor. Ooit zal integratie normaal zijn, maar ons land is nog niet zover.'

'Laten we dan opschieten. Wij zijn niet beter dan zij.'

'Ik weet zeker dat jij het nog zult meemaken,' stelde Jane haar gerust. 'Als jij zo oud bent als ik, heeft iedereen gelijke rechten. Little Rock is de eerste stap in die richting. Maar wij kunnen niet andermans strijd voeren, we hebben onze eigen strijd.' En Janes strijd bestond eruit dat ze alles wat mogelijk was moest doen om in het onderhoud van haar dochter en zichzelf te voorzien.

'Misschien moeten we het ook als onze strijd zien,' had Amelia op ernstige toon gezegd. Al vanaf jonge leeftijd maakte ze zich boos over de onrechtvaardigheid van rassenscheiding. Dat bepaalde groepen mensen anders werden behandeld was voor haar onverdraaglijk. En het was natuurlijk overduidelijk dat een evenement als een debutantenbal niet erg inclusief was. Het was slechts toegankelijk voor een selecte, zeer exclusieve groep. Het doel van dit soort bals was al eeuwen hetzelfde: een echtgenoot vinden voor jonge, huwbare meisjes zodra ze meerderjarig waren.

Uiteindelijk had zelfs Amelia genoten van het feest. Vooral omdat al haar vriendinnen van school er ook waren en ze haar bedenkingen had geparkeerd. Samen met Teddie en haar vriendinnen had ze een plezierige avond. Ze zag het niet als een wereldschokkend evenement dat haar leven zou veranderen, maar als een gezellig feest waarbij ze een mooie jurk mocht dragen.

Jane ging met de dikke crèmekleurige envelop aan haar

bureau zitten. Haar naam was er in sierlijke kalligrafische letter op geschreven en er zat een Franse postzegel op, die aangaf dat hij vanuit Parijs was verzonden. Met deze brief ging er een nieuwe deur voor Amelia open, iets waarop Jane nauwelijks had durven hopen. Toen ze de brief nauwgezet had gelezen, glimlachte ze. Tweehonderdvijftig Franse debutanten zouden worden voorgesteld aan de Franse high society tijdens een bal dat voor het eerst zou worden gehouden in het Paleis van Versailles, in aanwezigheid van de Franse president en de Franse ambassadeur in de VS, Hervé Alphand. Als covoorzitters van het evenement waren de hertogin van Maillé en de hertog van Brissac aangewezen. Mejuffrouw Amelia Whitney Alexander stond op de lijst van veertig Amerikaanse jonge vrouwen die ook uitgenodigd waren, met als verklaring dat de uitnodiging bedoeld was voor Amerikaanse meisjes die in 1956 en 1957 als debutanten in de VS waren gepresenteerd. Dat gold inderdaad voor Amelia, die precies een maand geleden, in december 1957, haar debuut had gemaakt. Ook debutanten die een jaar later, in december 1958, gepresenteerd zouden worden, waren welkom. De meisjes moesten tussen de zeventien en negentien jaar oud zijn. Debutanten uit eerdere of latere jaren waren uitgesloten.

Janes glimlach werd breder toen ze de lijst met namen van het erecomité en het balcomité las. Er stonden een aantal Bourbons bij, onder wie de troonpretendent van Frankrijk, als er tenminste nog een koning was geweest in Frankrijk. Op de lijst stonden ook enkele royals, en aan de Amerikaanse zijde was mejuffrouw Mary Stuart Montague Price aangesteld als algemeen voorzitter. Je

kon ervan uitgaan dat bijna alle debutanten op de lijst afkomstig waren uit aristocratische kringen. Ook de Amerikaanse meisjes, wier namen Jane herkende, kwamen uit de voornaamste families van het land. De namen stonden niet voor rijkdom of roem, maar voor bloedlijnen en afstamming. Voor Amelia was het heel vleidend en eervol om uitgenodigd te worden.

Onmiddellijk vroeg Jane zich af hoeveel dit evenement haar zou gaan kosten, wat betreft vliegticket, hotel en andere zaken die bij een verblijf in Parijs hoorden. Ze bedacht ook dat Amelia wellicht een andere jurk zou moeten hebben, een lichtere dan die zware satijnen jurk die ze in december had gedragen. Maar als Amelia erheen wilde, was Jane de laatste die haar dat zou willen ontfeggen. En als ze zou aarzelen, zou Jane er alles aan doen om haar te overtuigen. Amelia sprak geen Frans en misschien zou ze zich daar opgelaten door voelen, maar voor elk meisje van haar leeftijd was dit een fantastische kans: gepresenteerd worden in het Paleis van Versailles, voorheen het hof van Lodewijk XIV. Het zou een onvergetelijke ervaring worden, een geweldige kans om mannen ver buiten haar normale vriendenkring te ontmoeten. Wie weet zou ze met een Franse prins of Engelse hertog trouwen, fantaseerde Jane. Haar hoofd duizelde van alle positieve gevolgen die dit voor Amelia zou kunnen hebben.

Vaag herinnerde ze zich dat de jonge koningin Elizabeth onlangs een einde had gemaakt aan de presentatie van debutanten aan het hof van St. James. Ze had het een verouderde traditie genoemd. Daarop hadden de Fransen hun kans gegrepen en het eerste debutantenbal in het Pa-

leis van Versailles aangekondigd. Het bal zou op 12 juli plaatsvinden.

Jane legde de uitnodiging voorzichtig neer op haar bureau om die later aan Amelia te laten zien. Amelia zou straks thuiskomen voor het weekend, dus de timing van de uitnodiging was perfect. In de brief stond dat ze voor 1 februari moest laten weten of ze kwam. Jane hoopte dat Amelia net zo enthousiast zou zijn als zij.

Ze las de rest van haar post door en maakte een lijstje van dingen die ze nog moest doen. Toen ging ze voor het raam staan en keek in het donker naar Central Park. Er lag nog sneeuw op de grond. Terwijl ze nadacht over het bal hoorde ze dat er een sleutel in het slot werd omgedraaid. Even later stormde Amelia de kamer binnen. Ze droeg een donkerblauw wollen jack, een witte wollen muts en wanten. Daaronder veterschoenen, een geruite rok en een donkerblauwe twinset. Haar gezicht was rood van de kou. Met haar lange blonde haar dat op haar rug hing deed ze denken aan Alice in Wonderland. Ze keek haar moeder glimlachend aan.

Jane liep met een blij gezicht naar haar dochter toe en omhelsde haar. De twee vrouwen leken opvallend veel op elkaar. De eerste collegeweek na de kerstvakantie was achter de rug en Jane had haar dochter gemist. De afgelopen week hadden ze elkaar een paar keer telefonisch gesproken. Meestal belden ze elkaar dagelijks. Ze waren erg close en genoten van elkaars gezelschap.

‘Hoe waren de colleges?’ vroeg Jane toen ze in de woonkamer op de bank zaten. De kamer was niet groot, maar wel smaakvol en gezellig ingericht met het antiek dat Jane

van haar en Alfreds familie had geërfd. Amelia hield van hun appartement. Het was groot genoeg voor hen tweeën en er hing een warme, behaaglijke sfeer.

‘Er kwam geen eind aan de week,’ antwoordde Amelia. ‘Ik moet alweer drie werkstukken maken. Het lijkt wel alsof we gestraft worden omdat we vakantie hebben gehad.’ Het debutantenbal leek eeuwen geleden. ‘Ik ben bang dat ik het hele weekend moet studeren.’ Ze trok een teleurgesteld gezicht. Ze had met haar vriendinnen willen afspreken en met haar moeder naar de film willen gaan. *Funny Face* draaide, de muziefilm met Audrey Hepburn en Fred Astaire. Ze had er zondag, voordat ze terugging naar haar studentenhuys, samen met haar moeder naartoe gewild.

‘Dat geeft niet. Ik heb zelf ook nog een paar dingen te doen. Het was een gekkenhuys op kantoor deze week. De komende paar maanden komen er een paar belangrijke boeken uit.’

Ze bleven nog even zitten kletsen, maar op een gegeven moment kon Jane het niet langer voor zich houden. Ze liep naar haar met leer beklede, antieke Engelse bureau dat van haar vader was geweest, pakte de uitnodiging en liep ermee terug naar de bank, waar ze die aan Amelia gaf.

‘Kijk eens wat er vandaag bij de post zat,’ zei ze, nauwelijks in staat haar opwinding te verbergen. Amelia bekeek de uitnodiging, liet haar blik over de lijst met namen glijden en las de bijbehorende brief met toelichting. Toen keek ze op naar haar moeder.

‘Wat is dit voor iets raars? Het zijn allemaal prinsessen en gravinnen. Waarom willen ze mij daarbij hebben?’

‘Omdat jij voorname voorouders hebt, en misschien hebben ze de lijst van het Infirmary Ball gekregen. Ongelooflijk, vind je niet? Het eerste debutantenbal in het Paleis van Versailles. Ik vind het zo opwindend.’

Amelia keek echter veel minder enthousiast dan haar moeder. ‘Het lijkt me veel te chic en bovendien spreek ik geen Frans. Toen ik hier mijn debuut maakte, was ik met meisjes die ik allemaal kende. Daar ken ik helemaal niemand.’

‘Je hoeft geen Frans te kunnen spreken. Je hoeft alleen maar over het gangpad of de trap te lopen aan de arm van je escort en een buiging te maken, net als op het Infirmary Ball. Dat is alles, maar je hebt dan wel je debuut gemaakt in Frankrijk. In Versailles nota bene!’

‘Ik ken daar geen enkele jongen die mijn escort zou kunnen zijn,’ zei Amelia. Ze probeerde eronderuit te komen. Ze vond het allemaal behoorlijk intimiderend. De meeste Franse meisjes hadden een titel. Er zaten zelfs prinsessen tussen.

‘Lees de brief. Ze zullen een geschikte escort zoeken voor de debutanten die uit het buitenland komen. Ze hebben vijfhonderd escorts voor tweehonderdnegentig meisjes. Je moet gaan, Amelia. Je mag zo’n kans niet voorbij laten gaan. Het wordt een onvergetelijke ervaring.’

‘Ik heb het hier al een keer meegemaakt, mam. Hoe vaak moet ik gepresenteerd worden? Het is een herhaling van zetten, maar dan met Franse ondertiteling.’ Amelia haalde haar schouders op en gaf de uitnodiging terug aan haar moeder. Ze was niet onder de indruk en had totaal geen zin om te gaan.